

UN VIATGE EN EL TEMPS

Pseudònim: la de 1rA

Categoria E: 1r ESO

30 de gener, 2019.

Hola, sóc l'Anne Hooligan, tinc tretze anys i visc a Michigan, als Estats Units. La meva mare m'ha comprat aquest diari perquè diu que "he d'expressar els meus sentiments i emocions", encara que més que per això, l'utilitzaré per planejar i dur a terme els meus invents.

Ah! Que no us ho he dit, sóc inventora. O ho vull ser.

Visc en una casa prou gran. Té exactament tres plantes, sis habitacions i tres lavabos. També tinc un jardí amb piscina, però de les de veritat, no de les de plàstic.

Des de petita m'apassiona tot el que té a veure amb la tecnologia, els invents i els inventors. Vull crear una màquina del temps per viatjar al futur, a l'època en que els robots dominin el món, per saber què ha passat i poder evitar-ho.

De moment vaig bastant bé en el que són materials, he arreplegat alguns metalls, però em falta encara acabar d'esbrinar com es menja això del viatge en el temps. Segur que ho acabaré aconseguint.

Aquesta és la primera i l'última vegada que l'Anne va escriure al seu diari, perquè després el va guardar a la prestatgeria i no el va tornar a tocar. Però per alguna cosa existeixen els narradors, no? Per explicar les històries. Aquesta, en particular, és la història d'un viatge en el temps.

Sento moltíssim dir-vos que, poc després de l'entrada al diari, l'Anne, el seu pare i la seva mare van morir en un accident de trànsit. Quan algú mor, la seva casa generalment es ven, i això van fer amb aquesta. La van vendre a una carinyosa família de Chicago. Estava formada per la

Chloe, la seva mare, el seu pare i en James, el seu germà. La Chloe era una nena curiosa i extrovertida.

Van passar mesos en que vivien feliçment allà, però una nit tot va canviar.

La Chloe era sonàmbula, així que, com tantes altres nits, es va aixecar a passejar adormida per la casa. Primer va anar cap a la cuina, després al lavabo, i així va anar fent tota la casa. Va tornar a la seva habitació, però abans de tornar al llit va xocar amb el cap contra un dels maons de la paret, concretament el vint - i - cinquè de la tretzena fila començant per baix. Es va despertar de cop i per la seva sorpresa, aquell maó va caure. Del forat sortia l'aire més fred que havia sentit mai. Va fer una ullada per esbrinar què hi havia darrere el forat i va quedar estupefacta en veure una espècie de màquina metàl·lica prou gran com per ficar-se dintre.

Contava amb una palanca, un teclat, una pantalla, i un botó. Ah! I, al mig hi havia una substància rara i freda, d'un color lilós.

“Què deu ser això?” Es va preguntar.

Immediatament va treure alguns maons més per tal de fer un forat per passar a l'altra banda de l'habitació. Se la va mirar de prop, i va veure que al metall hi havia escrit: “VIATGE EN EL TEMPS”. Dintre hi havia un teclat numèric, una pantalla i un botó on hi havia escrit “GO!” amb lletres grans i vermelles. També va trobar una palanca i al costat els números 1, 2 i 3.

Va començar a buscar si hi havia alguna mena d'instruccions. A la part de darrere va trobar una carta, d'un paper grogós, on es llegia:

“Hola. Si veus això és què estàs vivint a la meva antiga casa. Hauràs sentit a parlar de la meva mort i la dels meus pares. Bé, tot és mentida. Hem utilitzat aquesta màquina per viatjar al futur. Si ha funcionat, estarem al 2173. Si vols, ens pots venir a visitar. Trobaràs les instruccions a la pantalla, però llegeix-les amb cautela, si t'equivoques, pots posar-te en perill.

Anne.”

Va repassar amb cura les instruccions:

1r. Insereix al teclat l'any al qual vols viatjar.

2n. Selecciona la velocitat: 1, 2 o 3 (a la palanca).

3r. Pressiona el botó "GO!"

Quan les va haver llegit, les va dur a terme, sense saber si tornaria a casa, ni si tornaria a veure a la seva família, però ella estava tan impacient que no va pensar en tot allò.

Va escriure: 2173.

Va seleccionar: Nivell 2.

I, tremolant, va pressionar: GO!

Ja no hi havia marxa enrere. Se n'anava al futur!

El viatge va durar uns cinc segons, molt més ràpid del que s'esperava.

Quan va arribar, va quedar molt sorpresa. Ella s'imaginava que trobaria robots per tot arreu, carreteres immenses, parcs d'atraccions gegants, cotxes voladors, però...

No hi havia res. Absolutament res. Bé, una cosa, fum i destrucció. La contaminació, les fàbriques, els químics, millor dit, els humans, ho havien destruït tot. Els arbres, les plantes, fins i tot a si mateixos. Tot per no cuidar el seu propi planeta.

Per descomptat, no hi havia rastre de l'Anne ni de la seva família. Així que la Chloe va tornar a casa i, després del que havia vist, va decidir que mai més posaria una ampolla de plàstic al contenidor del paper, ni deixaria que els seus pares llancessin una cigarreta al terra perquè, sense adonar-se'n, estaven posant un altre granet de sorra per contribuir a la destrucció de la Terra.

